

I. felvonás

Az Elfeledett Háború

4. fejezet

Az Erő Szárnyain

A halál ádáz vihara egyre csak dúlt a kicsiny Tatooine felett. Egyik zöldesen izzó lövés dördült el a másik után, melyeket vöröses árnyalatúak követtek, totális pusztítást és káoszt hozva mindkét oldal seregeire. S mikor a két gigászi flotta teljes egészében egymásnak veselkedett – hiszen még csak kibontakozóban volt az ádáz ürütközet – azon nyomban világossá vált az egyik köztársasági hajó bátor parancsnoka számára, hogy bármit is tesz, az nem túl rövid életének utolsó tette lesz.

A roppant Hammerhead osztályt képviselő cirkáló, ugyanis már az első röpke másodperctől fogva iszonyatos tűznek, fékezhetetlen lézéráradatnak volt kitéve. Pajzsai nem bírták, s már nem is bírhatták soká, alig fél perc leforgása alatt összeomlottak. S mikor a kapitány elérkezett a döntés pillanatához, már több helyen is beszakadt a kalapácsfejű hajó masszív orr részének számos fedélzete. A burkolat egyszerűen nem volt elég erő ahhoz, hogy gátat szabhasson mindennek.

Vajon adjon rá minden energiát a fegyverekre, gondoskodva arról, hogy kivégzője még a születését is megkeserülhesse? Vagy adjon fel mindent, s harcát felhagyva meneküljön, hogy a saját embereit menthesse? És ha a személyi mentőkabinjába szaladna, hogy élve ússza meg a zömök hajók egyre záporozó veszedelmét?

Ám ekkor rájött, ez már nem az ő döntése.

A hosszúvás, ám mégis robusztus látszatot keltő hajó oly erős ostrom alatt állt, hogy nem csak burka, hanem még a teste sem lenne képes kitartani, míg a három kínálkozó lehetőség közül bármelyik is végbemehetne. Nem is tartott ki, a háromszáz méter hosszú, – a korhoz képest – roppant hajótest nyomban felhasadt, s egy szempillantás alatt elhamvadt a heves lézertűzben. S izzó roncsai épp hőseink hajója felé szálltak az űrben, de Rya könnyű szerrel kikerülte őket.

Jedi lévén, a lány olyasféle fenyegetéseknek is elejét vehette, melyeket egy átlagember tán sosem szúrna ki. Ezért is vezette ő újdonsült bárkájukat, *a Scavengert*, ahogy a twi'lek szerint nevezniük kellene. Ám hamarosan rájött, akad jobb dolga is az ilyesfajta elmékedésnél, még hozzá bőven. Ugyanis ez nem azon űrcsaták közé tartozott, ahol a szemben álló felek biztos távból sorozzák egymást, hol egy rövid erőpróbát követően a szemmel láthatóan hátrányt szenvedő fél azonnal elmegy.

Ezen ütközet a legádázabb, s egyúttal a legveszteségesebb harcformát képviselte. A két hatalmas flotta hajói úgy mentek egymás torkára, mintha semmi sem állna előttük. A mindenség végtelenéből előzőnlő hajók még csak le sem lassítottak az érkezésüket követően. Mondhatni, alig várták, hogy egyszer és mindenkorra eldőljön mindez. Ennek köszönhetően, abban a pillanatban, mikor a twi'lek hajója kecsesen kezdte táncát a köztársasági hajó roncsai közt, a két armada már oly közel járt egymáshoz, hogy be lehetett látni az ellenséges hajók fedélzetére.

A sebes hajók, az özönlő lézertűz, az egymás után meghasadó reaktormagvak méltán sugallták, hogy ez nagyon gyors ütközet lesz. Ezt könnyökből megmondta bárki, ki jártas volt a hadviselés ilyesfajta formájában, akárcsak azt, hogy amikor eljön a cirkálók közeli párbaja, akkor a vadászgépek is megkezdik ugyanezt.

Ám a fiatal Rya mégis honnan tudhatta volna?

Nem is értette, hogy került ennyi ellenséges vadászgép a hátuk mögé, melyek az ISF típust képviselték.

- Rázd le őket! – csattant fel Hawk érdes hangja, amint az első vörös lövedék becsapódott a hajótestbe, a hátsó pajzsnak köszönhetően minimális károkat okozva. Ám mégis erélyes elrettentésként szolgált a továbbiakra nézve.

- Próbálom! – felelte Rya éles hangon, tudván, ezt nem olyan könnyű kivitelezni három vadászgép ellenében, miközben két kolosszális hadiflotta eltévedt lövéseit kell kerülgetnie – ha csak a tőle két kilométerre lévő interdictor egyik ágyúsa nem esküdött vérbosszút ellene. Az elgondolás, miszerint minél több köztársasági hajó van az ember körül, minél több S-250-es és Aurek által övezve, annál nagyobb biztonságban vannak a sith erők ellen, most igen ígéretesnek ígérkezett.

Egy éles forduló után hamarosan kiszemelte, az egy kis hatásszünetre, épp ideális részét a harcmezőnek, ahol szinte csak a Köztársaság hajói hemzsegték. S közeledve, örömmel tapasztalta, hogy ha a hammerhead eltörpül is az interdictorhoz képest, nagy számban már könnyedén darabokra szaggathatja az óriást. A kérdéses monstrum akkor szakadt ketté a zöldesen izzó lézernyalábok elsöprő áradatában, mikor a Scavenger elsuhant mellette, ám Rya még idejében odébb kormányozta gépét, hogy sértetlenül megúszhassa a lángok özönét. A nyomukba eredő ISF elfogó vadászok két képviselője, azonban már koránt sem volt ilyen szerencsés.

A szerteszéjjel repdeső, izzó duracéllemezek könnyedén széthasították az ilyen törékeny hajótesteket, de harmadiknak sem kínálkozott túl sok túlélési esélye. Syrus kezdettől fogva gondolta, hogy ha a hajónak pajzsa van, akkor valamiféle fegyverzetének is kell lennie, csak azt nem tudta hol, s mifélének.

- Megvan! – kiáltotta a többieknek diadalittasan, mikor egy újabb példáját tapasztalta annak, hogy milyen könnyedén be tud nézni a lány egy, szinte már fájdalmasan könnyedén kijátszható lézernyalábot, ha valaki erős érzelmekkel töri meg a csendet. Hozzá hasonlóan, a heves rázkódásból Hawk is leszúrta a tanulságot, ezért inkább nem felelt, ahogyan senki sem. Leon ezt vegyes érzelmekkel tudomásul véve – *Én mentem meg a bőrüket és még köszönet sem jár érte!* – bemászott az felső ágyú vezérlőjébe, majd rögvest célba vette az ellenséges gépet.

A kicsiny, jókora éles szárnyakkal és vezérsíkokkal szabdalt, sötétszürke vadászgép úgy tapadt rájuk, ahogyan azt egy kullancs tenné egy szárazabb fűszálról. Rya bármerre is kormányozta gépét, akárhányan is siettek segítségére az immár körülöttük cikázó köztársasági vadászgépek közül, rendületlenül tartotta az manőverek ívét. És jöllehet, a twi'lek még ki tudja kerülni a mind sebesebben közelítő vadászgép gyilkos szándékú találati kísérleteit, képtelen boldogulni az amögött loholó S-250-esekkel. Nem mintha egymás kinyírásán fáradoztak volna, – ha hőseinkét nem is, de a Scavenger köztársasági létét jól ismerték – ám ennek ellenére folytonosan őket találták el, ahányszor a sith gép pilótája kikerülte a lövéseiket.

Ám Syrus most véget vet ennek, remélhetőleg...

- Vigyázz! – törte meg Hawk kényszerűen a pillanatot, melynek köszönhetően a férfi készületlenül sütötte el a löveget, de a klón nem tehetett mást, valamit tennie

kellott, mikor meglátta a feléjük – jobban mondva a köztársasági hajó körülöttük hadakozó tömörülte – sebesen suhanó interdictorok sokaságát.

- A fenébe! Nem lehetne... – emelte fel a hangját Leon szitkozódva, ám csak ekkor vette észre, hogy épp jól jött ki a lépés. A társa szaván keletkező kisebb szívrohamnak köszönhetően, olyannyira mellé lőtt, hogy telibe kapta az ellenséges gép pilótája által legbiztonságosabbnak tartott pontot, ahová épp elérkezett a szerencsétlen. S bárki is vezette, bizonyára ezerszer jobban káromkodhatott odaát, mikor a lövegből kizáporozó lézer egy szempillantás alatt szelte le az eddig olyannyira féltett IST-je szárnyát. Ám a dühödt rivallás hamar abbamaradhatott, hisz a sérült vadászgépet már örömmel takarította fel a köztársasági pilóták sokasága.

Ebben a háborúban nincs kegyelem.

- Ja oké, semmi – közölte a férfi, miután maga is meggyőződött a fenyegetés megszűntéről, majd rövidesen szembesült a következővel.

A rövid, de annál halálosabb űrűtközetek alapvető jellemzője a keserű tény, hogy ilyenkor sehol sincs biztonságban az ember. Hőseink is alig érkeztek a hammerheadek délceg sokasága közé, azok már halálos veszedelem áldozatai lettek, legalábbis csak lesznek, ha nem töri meg valami rendkívüli a sajnálatos eseménysort. Ugyanis a kérdéses sith hajók már abban a pillanatban a köztársaságiak nyakára értek, mikor Leon felrobbantotta azt a parányi vadászgépet.

A támadó, vagy épp védekező – ezt ilyen körülmények közt, a történések hirtelen kibontakozó sűrűjében nem lehetett tudni, ám a köztársaságiak az ilyen háborúk többségében még védekezni is alig bírtak, egészen a csodás fordulópontig – hajók válasza nem váratott magára valami sokat.

Mire Rya észbe kaphatott, a hammerheadek már rá is álltak új célpontjaikra, s legtöbbször az elülsőre koncentrált fegyvereinek elsőpró tárházát. A masszív hajóra, mely mégsem tűnt annak, nem jelen helyzetben.

Pajzsai, tömör burka hamar feladta a harcot, a zöldesen izzó lézerek iszonyatos darabokat szaggattak ki belőle, melyeket roppant lángoszlopok és a vákuum hatására kirepülő égett holttestek özöne követett. Nem telt többé néhány kósza szempillantásnál, s a hatszáz méteres monstrum már nem volt több közönséges űrszemétnél, a lángok izzó tengerének martalékává. Egy oly kis időtartam volt ez, ám mégis oly meghatározó mindkét fél szemében. A Köztársaság kilőtt egy interdictort, miközben három hammerheadet vesztett az ellenséges tűzben.

A vadászfőlény, s harci meditáció nélkül ezen hajók túlságosan is törékenyek voltak ahhoz, hogy fair felállásban – legalábbis Rya úgy vette ki, hogy mindkét fél ugyanannyi hajóval képviselte magát a harcmező ezen parányi részén – győzedelmeskedhessenek. Sajnálatos módon ez nem csak itt alakult így, hanem szerte a Tatooine száraz légköre felett ugyanez volt a helyzet, mármint hozzávetőlegesen. Összességében ugyanis egy kicsit több köztársasági hajó vett részt az ütközetben, ám még így is ingyenc falatnak számítottak a sitheknek.

Egyszerűen átgázoltak rajtuk.

Az ádáz ütközetet a köztársasági oldalról vezető admirális azonban nem volt hülye, számolt ezzel a lehetőséggel, éppen csak meg kellett kockáztatnia mindezt. De most,

hogy tisztán látta a végkifejletet, s aránylag még csak kevés cirkálót vesztett, már meg kellett lépnie az elkerülhetetlent – Venn bármennyire is igyekezett, a látszat ellenére tökéletesen a sűrűjében tartotta a gépet. Mondhatni, ha akart volna sem mehetett volna rosszabb helyre. Persze a Svavenger pilótafülkéjéből különösen nehéz volt átlátni mindezt. Ám a tényt, hogy másodpercről másodpercre kevesebb köztársasági hajó van a harctéren, még ő is könnyű szerrel észrevette.

- Mi se maradjunk le – próbálta enyhén a távozás lehetőségének fontolóra vétele felé terelni a lányt Hawk, miközben a körülöttük eddig délcegen tanyázó hammerheadek másodpercek alatt fordultak meg, s tűntek tova a hiperűrben.

- De merre mennek? *Gyerünk, azóta nem változhatott túl sok minden, merre mehetnénk a Tatooineról...?* – tépelődött magában Rya, amikor is egy különös dologra lett figyelmes. Nem minden köztársasági hajó hagyta el a csatateret. A sith flotta vezére, nyilván előre látta a visszavonulást az Erő, vagy pusztán taktikai érzéke által, s parancsba adta a nagyobb hajók hiperhajtóműveinek módszeres elpusztítását.

Legalábbis hőseink erre következtettek a tőlük nem messze eső cirkáló láttán, mely hátsó része irdatlan lángokban állt, miközben rendületlenül zúdította zöldesen izzó lövedékeinek áradatát a felé legközelebb eső interdicatorra. Ám hiába a megannyi lövés, a nagy erejű becsapódások ádáz moraja, egyetlen hajó mit sem érhetett a monstrum ellen, mely ekkorra már méltán viszonzta a tüzet, választás nélkül hagyva a hammerheaden tartózkodókat. Nem mást, mint a hősi halált.

A kisebb lángtenger által roskadozó, látszólag már halott hajtóművek gyertyákként izzottak fel, még egyszer utoljára a sötétségben. Ha a hajó hiperhajtóműve nem is, de a hagyományos meghatása elégségesnek bizonyult ahhoz, hogy megmozdítsa a roppant hajótestet, mely mégis eltörpült a valóságos titán mellett. S annak fedélzetén tartózkodók csak későn eszméltek rá, hogy mily kegyetlen, s egyúttal hősi tettet forgat a hammerhead kapitánya csavaros elméjében.

Hiába meredt rá az interdicator valamennyi oldalsó ágyúcsöve, hiába zúdították rá a vörösesen izzó lézerek mindent elsöprő özönét, melyek valósággal széttépték a hajótestet egy kalapácsfőjére emlékeztető részét, már nem szabhattak gátat az elkerülhetetlennek. A köztársasági cirkáló izzó üstökösként érte el az ellenséges hajót, majd hasított annak középső részébe. S jóllehet, eleinte a hammerhead elülső része négyzetcentiméterről-négyzetcentiméterre morzsolódott fel az interdicator elhárító mezejének ütközve, minden eldőlt annak végeztével. A két hajó úgy hasadt szét reaktoraik heves lángjának özönében, akár azt két repeszgránát tenné egymás levegőben való keresztezésében.

- Gyerünk... csak egy célt. Menni fog... csak... – hebegte a lány alig hallhatóan. Valamennyiük élete múltott egyetlen döntésen, melyek mindenképpen neki kellett meghozni. S jóllehet, a Damachus fedélzetén még azt hitte, eleget tehet mindennek. Hamar rá kellett döbbennie, hogy egyszerűen nem bírja terhet. Ő nem...

- *054,091,091, Tythe... 054,091,091... Tythe...* – egy csapásra ezen számsor, s ezen név kezdett belehasítani elméjébe. Olyan volt ez, mintha valami megszólította volna, mondhatni, egy felsőbbrendű hatalom, tán maga az Erő sugallta neki mindezt. S

bármennyire is utálta ezeket, mikor az ilyesfajta kósza megérzések útján kell elindulniuk bárhova is, tudta, hogy rövidesen ők lesznek a következők a halál mind szövevényesebb listáján, ha nem mennek innen, *de azonnal*.

Ezért felülkerekedett kezdeti aggályán, majd oly gyorsan táplálta be a kérdéses koordinátákat, mint még soha életében. A mögöttük koslató sith vadászok pilótái pedig csalódottan nézték, ahogyan a Scavenger továtűnt az űr végtelenében.

Maga az út nem volt hosszú, legalábbis hozzávetőlegesen nem. Ám akkor, ha az embernek olyan kérdésekre kell válaszolnia, melyekről még csak sejtelve sincs, s kihatással vannak az egész hátralevő életére, akár még végtelennek is tűnhet.

Pedig alig volt több egy óránál.

- Tythe? Miért épp oda megyünk? – érdeklődött Syrus, amint a Scavenger belépett a hipertérbe, kezdettől fogva nem tetszett neki az egész.

- Nem tudom... egyszerűen oda kell mennünk – Rya meglehetőse bizonytalan volt a döntését illetően, mint minden ehhez hasonló esetben. Leon már elég időt töltött Sohta mester mellett, hogy tökéletesen leszűrje a lány mondandójából, s arckifejezéséből a történeteket. Tudta, ezek sok esetben rossz döntések, ám azt is, hogy ilyenkor képtelenség jobb belátásra téríteni a delikvenst.

Ezért inkább nem felelt, csupán a homlokára csapta érdes tenyerét, majd egy mély sóhajtás közepette fordította a talaj felé tekintetét.

- Az a rendszer nem a szepiké volt? – tette hozzá Hawk, kinek a Klónháborúnak köszönhetően jóval pontosabb kép volt a peremvidékről, mint bármelyiküknek. – Még sosem jártam ott, de sokat hallottam róla az osztagban, állítólag egy droidgyártó nagyvállalat... valami LiMerge kifosztotta a bolygó nyersanyagkészleteit, egy szmoggal teli katlanná formálva a helyet. Odamehetünk Rya, ha akarod, de még a Nar Shaddaaval is jobban járnánk – próbálta jobb belátásra téríteni a klón.

- Nem vagyok egy történész, de szerintem a LiMerge még tervben sem volt, amikor... vagyis most. Ha pedig senki sem ment oda draidokat gyártani, akkor az a hely akár még a Naboo-nál is szebb lehet. Ez egyébként sem kérdés, odamegyünk – a csapatvezetőt játszani úgy, hogy még ő sincs meggyőződve róla, hogy készen áll rá, tán nem a legjobb ötlet. *De van más választása?* Hawk egy klón, a köztársaságiak közt névtelenül harcoló katonák egyike, ki bármekkora harcos is lehetett ott, itt semmit sem ér az egész. A nem természetes születésű férfi egyszerűen nem illik e világba. Maradt Syrus, aki egyáltalán nem vezető figura, ha teheti, ő csak a háttérből támogatja az embert, esze ágában sincs mindennek az élére kerülni.

Ráadásul Rya egy Jedi – még ha padawan is. Készen áll vagy sem, ő a legátermettebb a feladatra valamennyiük közül. Ezt tudta, mikor a Bárka fedélzetére kerültek, s ezt tudja most is, ahogyan sebesen szelik a csillagokat.

- Remélhetőleg azon a helyen már válaszokat is kapunk – törte meg Leon ismételtén a csendet. – Ha jól tudom, ez a háború évezredekkel a Birodalom előtt dúlt, ráadásul messze elkerülte a galaxis ezen részét. Volt ugyan pár kisebb összecsapás, de kizárt, hogy ekkora horderejű ütközetek folyhattak volna a Tatooine-nál – Rya eleinte nem akarta megosztani velük a Damachuson történeteket a saját

szemszögéből, mivel félt, hogy senki sem hinne neki. Ám a helyzetet tekintve, ennél logikusabb magyarázat még csak nem is létezhet egy ősi sith szellemén kívül, ki az Erő akaratából idekalauzolta őket, az akaratuk ellenére.

- Az Őrző, pontosan erre célzott...

A következő percekben a lány részletesen elmagyarázta a történeteket, s a többiek valóban hallgatni kezdtek rá, a szkepticizmus legapróbb morzsája nélkül. Az egyik pillanatról a másikra történő, több ezer évet felölelő, váratlan időutazás már csak ilyen hatással van az emberre. Ám a két férfi csak a Venn által tettekről és látottakról hittek el mindent, a sith szavaival szemben már koránt sem voltak olyan fogékonyak.

S hamar vitatkozni kezdtek minderről.

- Azt mondta, hogy meg kell tennünk valamit, hogy ezeket elkerüljük. Valami nem stimmel az idővonallal, és emiatt fog elbukni a Lázadás, ezért fog meghalni Annie, ráadásul a fél galaxis is romba dől, amikor megjön az igazi Sith – fejezte ki Rya az álláspontján oly sokadszorra, hogy már nem is tartotta azt számon.

- És mi van, ha azt tesszük, amit nem kéne? – rázta a fejét Hawk. – Direkt úgy fogalmazott, hogy semmit se tudjunk biztosan, hogy amikor meghallod az Erő szavát, arra indulj útmutatásért. Én is így csalnám törbe az ellenfelet.

- Igaza van, Rya, ez egy Sith. Neki az az érdeke, a természete, hogy rosszat okozzon a galaxisnak. Nem egy ostoba körforgást akar fenntartani, magának, vagy sokkal inkább maguknak akarja a galaxist. Elvégre halott volt, szellemként járt ott. Mi van, ha ebben a korban történt valami, ami miatt később megölték? Mi van, ha csak kihasznál minket, azáltal, hogy a hazugságaival vesz rá az idősík befolyásolására?

- Ha meg tudjuk változtatni egyáltalán – szögezte le a klón az újabb problémás talányt. – Sokan gondolkodtak már a kérdésen, de semmire sem jutottak vele.

- Hallottan ezekről egyet s mást odahaza – Kuaton. – A lényege az, hogy két nagy teória, tudományos elmélet létezik róla. Az első szerint a tér-idő szövete állandó, bármennyire is hisszük befolyásolhatónak. Ezért akárhová megyünk és akármit csinálunk, az már a galaktikus történelem szerves része, bármennyire is hisszük azt, hogy szabadon döntünk. Tehát mi bármikor megindulhatnánk a Főváros ellen a sithek oldalán, vagy felrobbanthatunk egy naprendszer, nem lesz hatással az égvilágon semmire.

- És mi van a másikkal? – kíváncsiskodott Rya, mivel az Erő egyáltalán nem nyújtott számára útmutatást, nem e tekintetben.

- A másik elmélet szerint a tér-idő szövete igenis képlékeny, ezért éppen mi leszünk azok, akik beszenyезik az idősíkot. Ezért meg kellene húznunk magunkat a lehető legfélreesőbb helyen, hogy véletlenül se tapossunk agyon egy gyíkot, amely később egy egész faj kipusztulásához vezet, vagy ne lőjük ki egy sith pilótát, aki tán Mon Mothma ük-ük-ük...ük-üknagyapja lett volna.

- Akárhogy is, a „nem csinálunk semmit” a tökéletes megoldás. Mi nem veszíthetünk, a galaxis sem veszíthet. Ez a Köztársaság egyébként sem egy rossz hely, jól ellennénk itt – tette hozzá Hawk a belegyezés szélére taszítva a lányt.

Ám ekkor felötlött neki valami.

- Mi van akkor, ha a második elméletet fogadjuk el, és már valaki visszament, még előttünk, hogy a megfelelő tudás birtokában létrehozassa a saját birodalmát? Mi van, ha minket azért küldött a sith, hogy helyrehozzuk az itteniek számára már helyrehozhatatlant? Akkor a félre állással csak rosszabb lenne a helyzet.

- De mi nem tudunk semmit. Mi csupán találgatunk, olyasmivel akarunk szórakozni, amihez még csak nem is értünk – fejezte ki ellenszenvét Hawk.

- Meglehet, de egyvalamiben Ryának mégis igaza van – kontrázott rá Syrus, ő sosem akarta elfogultan képviselni bármely oldalt, sokkal inkább az arany középút kedvelte, s a többi félre bízta a sötét tényleges meghozatalát. – Mint azt korábban is mondtam, az a csata, nincs az írott történelemben. Tudom, hogy az idők során számos ütközet járt hasonlóképpen, de nekem ez gyanús. Mégis ki titkolna el egy ekkora horderejű csatát? Egyáltalán miért? A legvalószínűbb az, ha tényleg egy másik időutazó áll mögötte és az ütközet olyan események sorát indította el, melyek a Lázadás bukásához vezettek. Minket pedig az utolsó pillanatban küldtek vissza, hogy legalább nagyvonalakban helyrehozzassuk a dolgokat, mielőtt túl késő lenne.

- Lehetséges... de nekem ez már sok – felelte Hawk a fejét vakarva. – Már a háborúban is volt néhány kemény döntésem, de egy galaxis mégis csak más tézta, mint egy rakás menekült – ekkor Rya felé fordította kék szeméit. – Szóval, mi legyen? Félre állunk és irányt váltunk, vagy megpróbálunk hősködni?

- Szerintem egy ilyen döntéshez kell egy kiindulópont, valamiféle konkrétum az egészről. Márpedig az egyetlen támpontunk egy csata, aminek nem kellett volna megtörténnie. És hívhatsz akárminek, de szerintem semmiképp sem lehet rossz, ha segítünk véget vetni a kor egyik legpusztítóbb háborújának.

- Tehát megyünk? – érdeklődött Syrus vegyes érzelmekkel, Hawkot pedig komoly ellenérzések gyötörték. A Klónháború véget érése, vagy Palpatine főkancellár kiszabadítása sem volt túlzottan jó ötlet. Azonban nem akarta újra elkezdeni az egészet, ezért inkább csendben maradt, hátha ezúttal téved.

Nem sokkal később megérkeztek a Tythe rendszerbe, s a világ, melyről az hangzatos nevét kapta úgy festett, mint ahogy soha életükben sem képzeltek, még legvadabb álmaikban sem.

Felé közeledve egyre csak figyelték döbbszerű tekintetükkel, majd egy kis idő elteltével Rya belátta, hogy meg kell törnie a hosszasan ígérkező csendet.

- Gyönyörű szép, még az űrből is – ejtette ki óvatosan kecses, sötétzöldes árnyalatú ajkain a twi'lek, mély csodálata közepette. Bár volt benne valamiféle indíttatás, miszerint hencegni kezdjen igazával, egyszerűen nem volt itt annak az ideje, s egy Jedi különben sem tesz ilyet.

Bár nem számít ez olyan eget rengető kihágásnak, mint például a sötét oldal követése, de igyekezett nem engedni a normáiból.

- És ezen belül hova megyünk? Tudod, ez egy elég nagy bolygó – oszlatta el Hawk a lány csodálattal teli tekintetét, de már látta, hogy hevesen kutat valamit az Erőben halványkék szeméivel. Rya elmélyedt annak halk sugallatainak özőnében, olyannyira, mint még csak néhány kivételen alkalommal az életében. Rövidesen útmutatásra lelt

a néma sikolyok közt, s az csakhamar rávezette ujját a holotérkép megfelelő részére, mielőtt még észrevette volna.

- Tehát oda, a keleti kontinens közepébe – szögezte le a Syrus a már fájdalmasan nyilvánvalót, melynek hallatán végre észrevette magát a fiatal twi'lek.

Alaposan kikerekedtek szemei az őszinte meglepetésének köszönhetően. Számára csak egy pillanatnak tűnt az egész, oly rövid időköznek, mely alatt képtelenség az ilyen. Ám mégis ott találta a kezét, pontosan az elméjében a röpke meditációszerűség által harsogott helyen. Szerencsére még emlékezett arra, amikor Myra hosszas magyarázkodásba kezdett ennek kapcsán, s arra is, mikor kitért rá, hogy a fiataloknál még teljesen normális az ilyen.

Amíg nem kezdi csonkítgatni a mellette lévőket.

- Igen, persze... – közölte bizonytalanul, majd mikor már kellőképpen túltette magát az eseten, a helyes irányba kormányozta a Scavengert.

Hatalmas hegyek, a magasban délcegen sodródó fellegek, s hosszas, kígyózó folyók és roppant vízesések terültek el mindenfelé a ritkásan lakott világon, ahogyan elsuhanak változatos, zöldellő tájai felett. Rya nem igazán értette, miért épp egy ilyen tökéletes helyre hívja az Erő, mikor nem szokása egyszerű feladat elé állítani, még egykori mestere próbatételeihez képest sem. *De bárcsak itt lenne...*

A lány bizonyára kitért volna elmélkedése közepette arra részre, hogy mi mindent tenne ő a helyében, mennyivel felkészültebb lenne mindenre. Valami ugyanis azt sugallta neki, hogy a férfinak még Sigillel is egyszerűbb dolga lett volna, ő legalább nem hezitál fontos döntései előtt, s még csak nem is érdeklik a következmények. Ám nem tudott belegondolni ezekben, mivel a látottak félbe szakították gondolatmenetét.

Egy hatalmas, sötétszürke hajó kiégett roncsa pihent a pilótafülke ablaka előtt elterülő kanyonon, s több száz méteres fősáv húzódott mögötte. Azt már a magasból is látta, hogy a humuszt nem rég forgathatta ki eredeti állapotából, hiszen még az olyan buja dolgok, mint a fű sem tudta újfent az uralma alá hajtani. Ám a hajó mégis elhagyatottnak tűnt a távolból, tehát bárkik is vezették, már az életüket veszítették. S ha bárki is útnak eredt, hogy tüzetesebben is megvizsgálhassa a hajótestet, az már bizonyára magával vitt minden értéket, az enyészetnek adományozva mindezt.

De bármily kevés esély is nyílt rá, Rya még mindig a válaszok egy lehetséges forrásának érezte a roncsokat, elvégre neki egy ódivatúnak tűnő, kopottas amulett is elégséges lenne. Ennek köszönhetően még azelőtt a szétégett behemót – azt már odafentről is látták, hogy ez egy kivételesen nagy csillaghajóként kezdhette – felé vette az irányt, hogy az Erő bármely sugallata is a fülébe juthatott volna. *Hisz hova máshová vezetné, ha csak nem egy folyómederbe akarja vezetni?* S a már várt, de mégis csak jókora magabiztosságot adó sugallat hamar meg is érkezett, biztosítva őt afelől, hogy a helyes irányba mennek. Nagy szükség is volt rá.

- Te, az nem egy...? – kérdezte döbbenten Hawk.

- De, ez egy sith romboló – vágta rá Leon nemes egyszerűséggel. Bár ő sem számított erre, ám az elmúlt huszonnégy óra után már semmin sem lepődött meg.

- Egy kósza jelenlétet sem érzek, de azért legyetek résen. Sajnos még én is tévedhetek – ez még a legnagyobb erőhasználókkal is megesett, tehát neki – egy padawannak – különösképp oda kell figyelnie az ilyesmire. Az ősz hajúaknak és köztük ugyanis volt egy jókora különbség: sok fiatal Jedi többször tévedett, mint nem.

A twi'leket nem az lepte meg leginkább, hogy épp ide vetette őket a sors, hanem az interdictor mostanra már teljesen kiégett, előzetesen szitává lyuggatott roncsának az idekerülte. Tudtával a jelenlegi felállás mellett egy köztársasági hajónak kellene itt hevernie. Ám hiába, néha még a vaktyúk is talál szenet, s ezúttal nem is akármilyet. *Vagy tán a Köztársaság még mindig játékban volna, s éppen csak pechje volt az imént?* Jóllehet, erre sosem kaphat választ, ha nem mennek a roncsok közelébe.

- Csak óvatosan – intette Leon némi aggodalomra, csak a formaságok kedvéért, bár jóllehet, a rossz előérzet is közrejátszott ebben. Neki folyton folyvást egy rakás birodalmi katona nyilallt szinte megállás nélkül az elméjébe, kik a hajó belsejében várnak a hivatlan vendégekre, miközben Rya körültekintően letette a gépet.

A leszállókarmok keltette finom zaj hallatán a férfi már megörült annak, hogy a lány most az egyszer megfogadta a tanácsát, ám a soron következő földrengéssor jobb belátásra készítette. A lánynak úgy sikerült letennie a Scavengert, hogy jobb oldalsó leszállókarom egyenesen egy roppant kődarabra érkezen, mely oly könnyedén hasadt szét a ránehezedő tömegtől, akár egy ewok maciszerű mosolya egy rohamosztagos láttán.

- Na mindegy, induljunk!

Mivel Rya igyekezett „óvatos” lenni, biztos távra tette le a hajót, úgy néhány száz méterre. A kis séta alatt az interdictor hatalmas hajóteste méterről-méterre részletesebben rajzolódott ki kíváncsi, s egyben meghökkent tekintetük előtt.

Mi intézhette el így ezt a szörnyet?

Ez a kérdés valamennyiük elméjében megfogalmazódott ugyan, ám még tudtukon kívül is mind ugyanarra a következtetésre jutottak az adott körülmények alapján: a hajót bizonyára egy különleges feladat végrehajtására küldték, nem sokkal a frontvonalak mögött. Egy köztársasági őrzőjárat azonban még idejében kiszúrta, s nyomban elbánt vele. Persze ez így sem könnyű kivitelezni, de lehetséges.

- Utálom elrontani a hangulatot, de van egy kis gond – törte meg Rya a csendet, most már nagyon is érzett valamit, valami baljós, ám mégis örömteli rezdülést az Erőben. Számos élőlény, még hozzá intelligens élőlény jelenlétét érezte. *Nincsenek túl messze, sőt...* – kénytelen volt rádöbbenni, hogy túlkésőn vette észre.

Bár a fenyegetés közelségéről nem is, de az ellenfelek számáról sikerült pontos képet kapnia, mielőtt a saját szemivel is megpillanthatta volna a közvetlenül a hajóroncsra néző, az interdictor nehézkes megállása révén keletkező emelkedő túloldalán elszórtan veszteglő zsoldosok és szerencsevadászok tömkelegét. Ők bizonyára néhány értékes birodalmi fegyver, alkatrész, vagy egyéb kütyü reményében érkeztek, s épp szünetet tartottak a hosszas keresgélésben.

Legalábbis ez volt Rya első sejtése.

Ám tüzetesebben felmérve a közelgő ellenfelei felszereltségét, fajtát, és minden egyéb jellemzőjét, már merőben más, jóval baljósabb következtetésre jutott elméje. *Ezek ahelyett, hogy valamire, sokkal inkább valakire lesnek, s ezért sem estek egymásnak a kevéske zsákmány felett. A célpont ellen bizonyára már mindannyian kellene. Annak mibenléte vonatkozhat ránk, ám lehet olyasvalaki is, akihez az Erő ez idáig vezetett.* A twi'lek elmélkedése azonban most sem számított túlzottan magasröptűnek. Mint az a feljük fenyegetően meredő sugárvetőkből kiderült, itt nem látják őket szívesen.

Az első eldördülő lövések hallatán Rya reflexből rántotta elő fényszabljáját, az egyetlen fegyvert, mely gátat szabhatott a halál felé közeledő özönének. S úgy pattintotta a vörösösen és zöldesen izzó lézernyalábokat ellenfelei felé, akár egy képzett Jedi lovag, miközben társai sem csüggedtek. Mint még soha életükben.

Hawk azonnal előkapta sugárvetőjét az övére csatolt tokból, majd szinte célzás nélkül sütötte el fegyverét. Egy klónnak, egy katonának, a Köztársaság újgenerációs gyilkoló gépének már reflexből ment az ilyesmi. S a lévés úgy égette magát keresztül az egyik rodián koponyáján, mintha az elé sem termett volna, és bizonyára a mögötte lévővel is ugyanez történt volna, ha nem ugrik félre a lövés pillanatában.

De hiába tetézte be hőseink ügyes pusztítását Syrus repeszgránátja, – melyet mindig is az ilyesfajta helyzetekre tartogatott – valamint gyors, az ellenfelei mellkasára kíméletlenül lesújtó lövései, egyszerűen nem voltak elegendő a több tucatnyi zsoldos ellen, valamit mégis tenni kellett. A két férfi viszont túlságosan elfoglalt volt az egyre kétségbeesettebb csatának, hogy bármit is kiötölhessen.

Ryára került hát a sor, ismételten.

A lány sok esetben került már éles helyzetbe, Myra két év alatt is hozzászoktatta a harchoz, s a nehéz helyzetekhez. Ráadásul a Jedik nem csak az erőben lakozó képességeik végett váltak ügyes tábornokokká, hanem azért, mert el tudják nyomni harcias énjüket az ilyesfajta helyzetekben. Háttérbe szorítva félelmüket, és kétségeiket, az Erőre összpontosítva minden egyes idegszálukat, és a harc hevére lépteiket. Ezzel Rya sem volt másképpen, ki pontosan tudta, hogy mit kell tennie.

Mivel a Scavenger túl messze volt ahhoz, hogy időben elérhessék, nem rázhatták le a zsoldosok és szerencsevadászok tömkelegét. Mindenképpen felül kellett kerekedniük a lehengető túlerő felett, s erre a lány volt az egyetlen, ám mégis tökéletes fegyver. Ha a két férfi kellőképp támogatja, tán sikerrel veszik a sors újabb akadályát, ha ő köztük csap fénykardja zöldesen izzó pengéjével.

S nyomban közéjük is suhant heves, ám mégis halktalan léteivel, úgy mozogva a hevesen cikázó lézerezőben, – melyek közül néhány csupán centikre suhant el finom bőre, vagy lekkui felett – mintha csak kecses táncot járna testével. Egykori mestere szigorú képzésének meglett az eredménye, ez tisztán látszott, amint Rya egy durós mellkasába mélyesztve fénykardját végzett az első ellenfelével, majd a következővel, s az azt követővel. Ám hiába minden, bármily kecsesen és egyúttal veszedelmesen is forgatja pengéjét, akárhány ellenfelet is terítenek le társai az egyre merülő sugárkarabélyáikkal. Egy valami rögvést tudatosult benne, amint az egyik zöldesen

izzó lézernyaláb átszelte combjának finom bőrét, s ő kis híján a földre esett, ám csak nehezen, iszonyatos kínok közepette tudott megállni a lábán:

Ezen ádáz harcot, ők semmiképp sem nyerhetik meg.